

Съ тази редовна войска, съ гимнастицитѣ и съ румелийската милиция отъ 15-20.000 души князь Адександъръ смѣташе да брани съединена България, ако би се явила опасностъ.

Ала дойде една чудна изненада. Тъкмо когато се свикваха запаснитѣ въ Княжеството да се облѣкатъ, въоръжатъ, разпредѣлятъ и проводятъ на границитѣ, пристигна заповѣдь отъ руския царь Александръ III, (наследникътъ на Александръ II), до рускитѣ офицери да напустнатъ българската войска и да си заминатъ въ Русия. Защо направи това рускиятъ царь — българитѣ не можаха да разбератъ. Цѣлъ народъ обичаше Русия, че е освободила България и че е нейна закрилница, а сега, изведнажъ, неочаквано царътъ отнема офицеритѣ си отъ свиканата българска войска. Съ голѣмо учудване млади и стари гледаха, какъ дружинитѣ и полковетѣ оставатъ безъ офицери. Нѣколко полкове бѣха на пѣтъ вече за границата. И посрѣдъ пѣтъ спиратъ. Рускитѣ командири взематъ сбогомъ, напускатъ войницитѣ и трѣгватъ да си вървятъ. Уплахата бѣ голѣма и народътъ затъжа. Всѣки пита: сега що ще правимъ безъ офицери?

За добра честъ, имаше сърдцати и смѣли юнаци. Тѣ изкочиха и казаха: не се бойте! Ей сега ще набавимъ командири за всички войски.

И наистина, князь Александръ веднага извика всички български офицери, който бѣха въ чужбина на учение, и ги разпрати по дружинитѣ и полковетѣ. За ротни командири бѣха произведени способни юнкери и подофицери. Така за скоро време въ българската войска се наредиха млади офицери, въодушевени отъ силна любовъ за отечеството. Въ цѣлата войска нѣмаше нито единъ генералъ и полковникъ; имаше 2—3 майори, всички други бѣха капитани, поручици, подпоручици и юнкери. Нищо не уплаши младитѣ отъ станалото. Запѣха онѣзи млади офицери, поведоха войницитѣ, засвирхаи